

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **N. T. G.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasací stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 11 A 166/2019 - 32,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2020, č. j. 11 A 166/2019 - 32, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva zahraničních věcí (dále jen „žalovaný“), za který považuje zrušení již potvrzeného termínu na den 25. 9. 2019 k osobnímu podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem vydání zaměstnanecké karty na Zastupitelském úřadě České republiky v Hanoji. Žalovaný mu tento termín dne 5. 9. 2019 zrušil formou e-mailového sdělení, a to přestože si žalobce termín k podání žádosti objednal a byl mu potvrzen v srpnu 2019, ještě před nabytím účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“).

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 16. 1. 2020 ve výroku I. zamítl žalobu v části, v níž žalobce navrhl, aby zásah žalovaného, kterým zrušil žalobci přidělený termín pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, Vietnamská socialistická republika, byl nezákonný. Výrokem II. rozhodl, že žalovaný je povinen žalobci umožnit podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, Vietnamská socialistická republika, ve lhůtě třiceti dnů ode dne právní moci rozsudku. Výrokem III. rozhodl o náhradě nákladů řízení.

[3] Městský soud nejprve dospěl k závěru, že se jedná o jednorázový zásah s trvajícím následky. V řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nemůže žalobce požadovat vydání určujícího výroku, že žalovaný zásah byl nezákonný, pokud tento zásah nebo jeho důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. V daném případě žalobou napadený úkon sice není zásahem trvajícím, trvají však jeho důsledky (žalobci nebylo umožněno podat žádost o pobytové oprávnění, ze stanoviska žalovaného k podané žalobě lze dovodit, že hrozí i jeho opakování). Žalobce byl výzvou při jednání dne 16. 1. 2020 vyzván k odstranění vad a specifikaci toho, čeho se žalobou domáhá, přičemž mu byl naznačen možný způsob rozhodování soudem a nutnost úpravy žalobního petitu. Protože žalobce svůj petit nezměnil, městský soud jeho žalobu na vyslovení deklaratorního závěru o nezákonnosti zásahu zamítl.

[4] Městský soud však shledal důvodným žalobní návrh, jímž se žalobce domáhal toho, aby uložil žalovanému povinnost umožnit mu podání žádosti. Podle § 181b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v době, kdy si žalobce sjednal termín k podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platilo, že vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci jednoho roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování nebo zaměstnaneckou kartu.

[5] Uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců bylo do právního řádu vloženo zákonem č. 176/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „zákon č. 176/2019 Sb.“). Tento zákon nabyl účinnosti dnem 31. 7. 2019. Podle přechodných ustanovení v článku II bodu 7. zákona č. 176/2019 Sb. platí, že do dne nabytí účinnosti nařízení vlády stanovícího maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a žádostí o zaměstnaneckou kartu je maximálním počtem žádostí pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu počet žádostí, které byly na tomto zastupitelském úřadu podány v roce 2016.

[6] Pokud jde o nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které stanovuje počet žádostí o zaměstnaneckou kartu mimo režim vysoce kvalifikovaný zaměstnanec počínaje dnem 1. 9. 2019 pro zastupitelský úřad České republiky v Hanoji na počet nula, toto nařízení bylo schváleno dne 26. 8. 2019 a nabylo účinnosti dne 1. 9. 2019.

[7] Městský soud uvedl, že nemohl vycházet z rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, č. 3904/2019 Sb. NSS, a ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 Azs 74/2019 - 31, neboť NSS se v nich vyslovil k právní úpravě platné pro rok 2018, tedy před novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb. Neztotožnil se ani s obranou žalovaného, podle níž nebyla splněna zákonem požadovaná podmínka přímého zkrácení žalobce na jeho právech. Z hlediska platné a účinné právní úpravy žalobci svědčilo subjektivní právo podat osobně v rámci sjednaného termínu u zastupitelského úřadu žádost, ohledně níž postupoval zcela v souladu s § 169f zákona o pobytu cizinců. Následné zrušení již potvrzeného termínu žalovaným, byť s poukazem na obsah nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a jeho účinnost, soud shledal bezprostředním zásahem do práv žalobce.

[8] Hodlá-li vláda zavést určitý typ regulace, která má fakticky povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a majícího obecnou povahu, nemůže tak činit prostřednictvím aktu interní povahy. To platí tím spíše, jedná-li se o opatření omezující právo jednotlivce na přístup ke správnímu orgánu. Zastupitelský úřad i žalovaný základ své argumentace

pokračování

plně založili na nařízení vlády a uzavřeli, že přidělování termínů k osobnímu podání žádosti bylo na základě nařízení vlády pozastaveno. Takové odůvodnění neobstojí. Usnesení ani nařízení vlády jako interní akt nemohlo z hlediska principu dělby moci nahradit právní předpis.

[9] Žalobce byl oprávněn podat žádost v řádně přiděleném termínu, který mu byl potvrzen ještě před nabytím účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Soud má za to, že toto právo nelze žalobci upřít proto, že vláda podmínky nařízením – byť na základě zákonného zmocnění – upravila později jinak. Správní orgány, které jsou vázány zákonem a ostatními právními předpisy, měly tedy v řízení o žalobcově žádosti postupovat tak, jako by žádné nařízení vlády neexistovalo, a dle zákona o pobytu cizinců umožnit žalobci podání žádosti v předem sjednaném termínu.

[10] Zákonodárce v právní úpravě zakotvil takový režim, že do dne účinnosti nařízení vlády odpovídá maximální počet žádostí počtu přijatému v roce 2016, a tedy *a contrario* ode dne účinnosti nařízení vlády musí platit počet stanovený tímto nařízením, v případě žalobcem požadovaného pobytového oprávnění je tímto počtem nula. Soud se neztotožnil s názorem žalovaného, podle něhož novelizační zákon s uvedeným přechodným ustanovením byl ve Sbírce zákonů publikován již dne 16. 7. 2019 a žadatelé, kteří si sjednali termín podání žádosti po tomto datu, již mohli očekávat, že stanovený počet žádostí se může kdykoliv snížit přijetím nařízení vlády.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[11] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[12] Městský soud v napadeném rozsudku chybně vyhodnotil jednu z kumulativních podmínek nezákonného zásahu, a sice nezákonnost jednání veřejné správy. Závěr o splnění podmínky nezákonnosti vychází ze zcela chybné premisy, že nařízení vlády je aktem interní povahy a nikoliv obecně závazným právním předpisem (viz body 50. a 51. rozsudku).

[13] Kromě toho jsou výroky I. a II. rozsudku ve vzájemném logickém rozporu z důvodu nesprávného použití § 87 s. ř. s. Žalobce na výzvu soudu při jednání před městským soudem vyjasnil, že zásah považuje za ukončený a domáhá se primárně deklarace jeho nezákonnosti, a pokud jde o uložení povinnosti zakázat žalovanému pokračovat v něm či obnovit stav před zásahem, ponechal žalobce rozhodnutí na úvaze soudu. V souladu se závěry rozsudku NSS ze dne 28. 5. 2014, č. j. 1 Afs 60/2014 - 48, došel městský soud k závěru, že žalobou napadený úkon není trvajícím, ale jednorázovým úkonem, jehož důsledky trvají, a žalobu v tomto rozsahu výrokem I. zamítl. V rozporu s tímž rozsudkem nicméně ve výroku II. napadeného rozsudku soud došel k nelogickému závěru, že přestože k nezákonnému zásahu podle výroku I. nedošlo, uložil žalovanému povinnost umožnit podání žádosti o povolení k pobytu ve lhůtě třiceti dnů. Tím soud brání důsledkům jednorázového úkonu, jehož nezákonnost ve výroku I. odmítl určit. Soud tak ve výroku II. rozhodl v rozporu s výrokem I. a nad rámec žaloby.

[14] Nesprávná je i úvaha, že žalobce měl navrhnout výrok, kterým by se domáhal toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování jeho práva, popřípadě přikázal obnovit stav před zákazem, protože nebere v úvahu nedostatek pasivní legitimace žalovaného pro takovou žalobu. K takové žalobě je v souladu s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016 - 52, č. 3601/2017 Sb. NSS, pasivně legitimován samotný zastupitelský úřad a žaloba proti žalovanému by musela být odmítnuta jako nepřipustná.

[15] Soud rovněž chybně vyložil přechodné ustanovení zákona č. 176/2019 Sb. Článek II bod 7. tohoto zákona i nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nabyly účinnosti ke stejnému datu 1. 9. 2019, takže přechodné ustanovení účinnosti vůbec nenabývalo, a nelze jej tedy použít. Žalobce nebyl zkrácen na svých právech, neboť mu nesvědčilo subjektivní právo podat osobně v rámci sjednaného termínu u zastupitelského úřadu žádost. Toto právo přestalo existovat s účinností nařízení vlády č. 220/2019 Sb., tedy dne 1. 9. 2019.

[16] Napadený rozsudek je také nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Městský soud v bodě 39. cituje rozsudky NSS č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 a č. j. 9 Azs 74/2019 - 31, aby použití jejich závěrů odmítl s tím, že na rozdíl od právní úpravy účinné v době vydání citovaných rozsudků v nyní posuzované věci je již platné a účinné zákonné zmocnění dle novely zákona o pobytu cizinců č. 176/2019 Sb. Citované rozsudky NSS jsou nicméně použitelné *a contrario* právě v tom smyslu, že veřejná správa v projednávané věci respektovala citovanou judikaturu NSS a omezení příjmu žádostí o pobytové tituly v projednávané věci je založeno obecně závazným předpisem v podobě nařízení vlády na základě výslovného zákonného zmocnění.

[17] Nesrozumitelně je formulován i samotný výrok I. napadeného rozsudku, když říká: „*Žaloba se v části, v níž žalobce navrhl, aby zásah žalovaného, kterým [...], byl nezákonný, zamítá.*“ Je zřejmé, že ve výroku chybí výraz ve smyslu „aby soud určil, že“. Tuto chybu sice lze snadno překlenout výkladem, nicméně ve výrokové části rozsudku není zanedbatelná.

[18] Žalobce se ve vyjádření kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem městského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti. V žalobě se domáhal jak konstitutivního, tak deklaratorního výroku, tedy aby byla deklarována jak nezákonnost zásahu a současně byl obnoven stav před zásahem. Stěžovatelův názor ohledně překročení žalobních námitek tedy není správný.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí městského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[21] Stěžovateli lze přisvědčit, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný. Odhlédne-li NSS od zjevné chyby v psaní, které se městský soud dopustil při formulaci výroku I., ve kterém opravdu za slovy „v níž žalobce navrhl“ chybí věta „aby soud určil, že“ (nebo jiná věta obdobného významu), i samotná argumentace městského soudu k výroku II. (a přeneseně i k výroku I.) je nepřesvědčivá a rozporná.

[22] Městský soud sice v bodě 39. rozsudku správně poukázal na to, že se oproti právnímu stavu posuzovanému v rozsudcích NSS č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 a č. j. 9 Azs 74/2019 - 31 již změnil právní stav, neboť v mezidobí byl novelizován zákon o pobytu cizinců, a to zákonem č. 176/2019 Sb. Tato novela včlenila do zákona o pobytu cizinců § 181b obsahující zákonné zmocnění vládě nařízením stanovit nejvyšší počet žádostí v tomto ustanovení specifikovaných.

pokračování

[23] Není však pravda, že by z těchto rozsudků NSS městský soud vůbec nevycházel, jak avizoval v bodě 39. Body 46. - 48. jeho rozsudku jsou téměř kopií bodů [46] - [48] rozsudku č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 (aniž by městský soud uvedl, že se jedná o citaci), v bodě 49. městský soud parafrázuje bod [58] výše uvedeného rozsudku. Velká část odůvodnění městského soudu k výroku II. je proto (nepřiznanou) citací z rozsudků, ze kterých městských soud podle svého tvrzení v bodě 39. nevycházel.

[24] Navíc jeho úvaha, že z těchto rozsudků nelze vycházet, není správná. NSS v nich uvedl, že omezení počtu žádostí pouze na základě usnesení vlády není možné, a to ze dvou důvodů. Jednak kvůli chybějícímu zákonnému zmocnění v zákoně o pobytu cizinců, a dále kvůli formě, ve které bylo omezení obsaženo. V bodě [44] rozsudku č. j. 1 Azs 2/2019 - 54, konstatoval, že usnesení vlády je „*interní rozhodnutí, které nemá povahu obecné právní normy a v důsledku toho ani právní závaznost vůči třetím osobám, neboť se jedná o stanovisko ukládající úkoly pouze členům vlády. Jde o běžný ústavně konformní prostředek, kterým vláda sjednocuje svou činnost a vyjadřuje svou politickou vůli v rámci přípravných prací, jež jsou samy o sobě teprve předpokladem pro pozdější přijetí právně závazných rozhodnutí příslušným ústavním orgánem.*“

[25] V září 2019, kdy došlo v projednávané věci ke zrušení předem domluveného termínu k podání žádosti žalobce, již byly účinné jak § 181b zákona o pobytu cizinců, tak nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Z výše uvedených rozsudků NSS lze tedy vycházet minimálně proto, že na základě nich může městský soud posoudit, zda byly podmínky pro omezení počtu žádostí nastíněné v těchto rozsudcích v projednávané věci naplněny.

[26] Městský soud navíc ve svých citacích a parafrázích výše uvedených rozsudků NSS převzal i argumentaci, která se týkala usnesení vlády, a použil ji zcela nepřiléhavě na nařízení vlády. Jeho konstatování v bodech 48. a 50. napadeného rozsudku, že nařízení vlády je interním aktem, nikoli právním předpisem, je toho příkladem. V bodě 50. rozsudku městský soud přímo napsal, že „*usnesení ani nařízení vlády jako interní akt nemohlo z hlediska principu dělby moci nahradit právní předpis.*“ Takový přístup odporuje čl. 78 Ústavy, podle níž jsou právě nařízení tím druhem právních předpisů, jež vládě přísluší vydávat k provedení zákona a v jeho mezích. Městský soud nijak nevysvětlil, proč pokládá nařízení vlády za interní akt, a zjevně mezi usnesení vlády a nařízení vlády bez dalšího umístil rovnítko. Takový postup, neodůvodněný, rozporný s rozsudky NSS č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 i 9 Azs 74/2019 - 31 a zejména s terminologií používanou Ústavou pro podzákonné právní předpisy vydávané vládou, je nepřezkoumatelný.

[27] Nepřezkoumatelnosti se městský soud dopustil i v další části odůvodnění. Ačkoliv totiž dospěl v bodě 50. k závěru, že nařízení vlády č. 220/2019 Sb. je interním aktem, který proto neváže třetí osoby, v bodech 51. a následujících naopak své odůvodnění staví na tom, že toto nařízení vešlo v účinnost až od 1. 9. 2020, tedy až v době, kdy již měl žalobce potvrzen svůj termín k podání žádosti, a proto k němu správní orgány neměly přihlédnout. Není tak zřejmé, jestli je městský soud toho názoru, že nařízení vlády je interním aktem, které nemohlo nikoho vázat, a proto z něj nemohly vycházet správní orgány, anebo zdali se jedná o obecně závazný předpis, který však nelze aplikovat z časových důvodů.

[28] Nepřezkoumatelně městský soud posoudil i účinnost novely zákona č. 176/2019 Sb. a její vliv na projednávanou věc. V bodě 36. napadeného rozsudku srozumitelně vysvětlil, že zákon č. 176/2019 Sb. je obecně účinný od 31. 7. 2019, nicméně to podle městského soudu neplatí pro čl. II bod 7. Podle tohoto bodu *[d]o dne nabytí účinnosti nařízení vlády vydaného podle § 181b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, stanovího maximální počet žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a žádostí o zaměstnaneckou kartu,*

kteřé lze podat v rámci určitého časového období na příslušném zastupitelském úřadu, je maximálním počtem žádostí pro jednotlivé druhy oprávnění k pobytu počet žádostí, které byly na tomto zastupitelském úřadu podány v roce 2016. Pro účely organizace přijímání žádostí může Ministerstvo zahraničních věcí s ohledem na místní podmínky maximální počet žádostí poměrně rozložit do týdenních, měsíčních nebo čtvrtletních úseků. Ustanovení § 181b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se použije obdobně. Čl. II bod 7. nabyl v souladu s čl. XIV písm. a) tohoto zákona účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, tedy 1. 9. 2020. Téhož dne však nabylo účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., a proto čl. II bod 7. zákona č. 176/2019 Sb. nevyvolal žádné účinky, neboť zakotvoval pouze dočasnou úpravu platnou do dne nabytí účinnosti nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které však nabylo účinnosti ve stejný den jako tato prozatímní zákonná úprava.

[29] Úvaha městského soudu v bodech 36. a 53. rozsudku, ve které odkazuje na čl. II bod 7. a na pravidla v něm obsažená, je proto nepřezkoumatelná. NSS není jasné, jestli městský soud z tohoto článku vychází a co z něj pro projednávanou věc vyvodil, neboť z odůvodnění městského soudu není zřejmé, jestli si byl vědom toho, že čl. II bod 7. zákona č. 176/2019 Sb. a nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nabyly účinnosti ve stejný den. Není pak zřejmé, jestli městský soud nevyvozoval žalobcovo právo sjednat si v srpnu 2019 termín k podání žádosti a právo, aby mu tento termín nebyl v září 2019 zrušen, právě z čl. II bodu 7. zákona č. 176/2019 Sb., a jasné ani není, jaký vliv na právní posouzení má podle jeho názoru § 181b zákona o pobytu cizinců, který byl účinný již od 31. 7. 2019. V bodě 54. napadeného rozsudku totiž městský soud uvedl, že „[ž]adatelé, kteří si termín sjednávali po 16. 7. 2019, sice mohli očekávat, že v mezidobí bude vydáno nařízení vlády, které jim podání žádosti znemožní, neboť se mohli seznámit s výše uvedeným přechodným ustanovením zákona, nicméně byl-li žalobci řádně sjednaný termín osobního podání žádosti potvrzen dříve, než ke změně právní úpravy fakticky došlo, nelze uzavřít, že v jeho případě žádné legitimní očekávání neexistovalo.“ V srpnu 2019, kdy si žalobce sjednal termín podání žádosti, však již byl zákon č. 176/2019 Sb. z velké části účinný, a to včetně § 181b, neboť pro toto ustanovení žádná výjimka z hlediska účinnosti v čl. XIV uvedena není.

[30] Bude na městském soudu, aby se v novém rozhodnutí vypořádal s výše uvedenými názory NSS, dostatečně své závěry o nezákonnosti zásahu odůvodnil a zaujal jednoznačné stanovisko týkající se výkladu nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a jeho vlivu na projednávanou věc. Při úvahách o zákonnosti zásahu je namístě vycházet i z judikatury NSS, zejména z rozsudků č. j. 1 Azs 2/2019 - 54 a č. j. 9 Azs 74/2019 - 31, a vysvětlit, zda požadavky v nich nastolené byly splněny. Je rovněž nutné náležitě vysvětlit stav právní úpravy a v případě, že městský soud setrvá na svém názoru, odůvodnit, podle kterých předpisů žalobci náleželo právo si termín pro podání žádosti sjednat a nemít jej následně zrušený.

[31] Úvahy NSS, pro které zrušuje rozsudek městského soudu, se týkají i výroku I. napadeného rozsudku, neboť ačkoliv je výrok I. sám o sobě pro stěžovatele příznivý, deklarace nezákonného zásahu ve výroku I. byla zamítnuta z důvodu trvajících následků zásahu, a tudíž i v této části odůvodnění městský soud posuzoval, zda se jedná o nezákonný zásah. Oba výroky jsou neoddelitelně spjaty s posouzením nezákonnosti napadeného zásahu a oba jsou stíženy nepřezkoumatelností. Kdyby NSS nepřistoupil ke zrušení výroku I., ale pouze by zrušil výrok II., mohlo by dojít k paradoxní situaci, kdy by odůvodnění k nezrušenému zamítavému výroku I. stále konstatovalo existenci nezákonného zásahu (ačkoliv deklarovat by jej městský soud nemohl pro trvajících následky), přestože by městský soud ve výroku II. mohl dojít k závěru, že žalovanému nic příkazovat nebude, poněvadž se nejednalo o nezákonný zásah. Takový rozsudek by pak byl vnitřně rozporný. Je také nutné připomenout, že z výroku I. patrně několik slov vypadlo, jak bylo rozebráno výše. Za této situace proto NSS zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[32] NSS proto rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud bude v souladu se závazným právním názorem NSS (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) povinen o žalobě rozhodnout znovu.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. dubna 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu